

miä. Balin työstää pikkunäppäriä melodioita, mutta hänellä ei tunnu olevaan selvää suuntaa. Laulut jäävät hajanaisiksi, eivätkä ne edes jytise kunnolla – mikä nyt on aika perustavaa laatua oleva vika hevistä puhuttaessa. Otetaanpa esimerkiksi kipale *Hellraiser*, jossa on periaatteessa oivat ainekset. Mutta suitsia pidätellään koko ajan. Biisiä ei päästetä edes kunnolla alkuun. Suzi Quatromaisella svengillä siitä saisi huippeasti enemmän irti.

Tosiasia on, että levyn ainoa kantava voima on Doron ääni. Mutta se ei pelasta kakkua.

Vastaavia lauluja on tehty maailmansivu väärälleen. Eli eihän tätä jaksa kuunnella.

JUHO JUNTUNEN

U.D.O. Mean Machine (RCA PL 71994)

Don't Look Back — Break The Rules — We're History — Painted Love — Mean Machine /// Dirty Boys — Streets On Fire — Lost Passlon — Sweet Little Child — Catch My Fall — Still In Love With You

Kun Udo Dirkschneiderin ja Acceptin tiet erosivat, näytti ratkaisu koituvan kummankin tappioksi. Nyt onneksi on paljastunut, että niin Udo kuin Acceptkin ovat selvinneet kunnialla välirikostaan. Acceptin tuleva kiekko on kova, ja pelkkää hyvää voi sanoa myös Udon uutukaisesta *Mean Machine*.

Udon edellinen kiekko eli vielä Acceptin tuella mutta pelkällä

U.D.O.-nimellä väsätty *Animal House* ei vakuuttanut. Tuntui kuin Udo olisi kesytetty, pistetty talutushihnaan. Uudella *Mean Machinella* Udolla on uusi bändi taustallaan, ja nythän tämä ilkeä kone vääntääkin jo korkeilla kierroksilla, vilkuilematta turhaa kierroslukumittaria.

Udon tuottajana toimii jälleen

Mark Dodson, joka on varmasti oikea valinta. Tämä Anthraxia ja Metal Churchia avittanut kaveri luo studiossa aikaan verevän metalliset soundit. Lopputulos on raskas mutta samalla äärettömän raaka, viiltävä. Ja kun Udo tiedetään ennen kaikkea ensiluokkaisena kirkujana, mikä sen parempi.

Udo Dirkschneider on uutukaisellaan rujompi kuin koskaan ennen. Toki Acceptin vanhat levyt ovat yhä täyttä tavaraa, mutta *Mean Machinella* kaunokaisemme lähenee jopa thrashia, joka ei kuitenkaan tarkoita, etteikö biiseistä pysty kalastamaan esille ihan oikeita melodioita ja perinneheville niin tyyppilisiä choruksia.

Pari hitaampaa raitaa tuntuivat oudoilta ja tarpeettomilta. On suoraan sanoen hieman kipeää, kun Udon kaltainen kirkuja, naamaan vääntäjä ja pienen, vantteran ruumiin pullistelija heittäytyy mukaan auvoisiin balladeihin. Ei tämän kaverin tarvitse uikuttaa tyttöystävälleen, miten paljon hän kaipaa puhutoista lempeä. Udon kaltaiset miehet on luotu ottamaan haluamansa kyselemättä, pussaamalla.

Mutta suurin osa kamasta on kunnan revitystä. Kakkospuolen aloittava *Dirty Boys* on ehkä varmin hitti, mutta on mukana monta muutakin kelpo esitystä, joissa Udon raaka ääni ja Mathias Diethen hurjasti uliseva kitara toimivat täysillä.

JUHO JUNTUNEN